

delig vort Folk, naar den Stund kommer, da Manden i de store engelske Luth. Samfund skal dominere hos os og i vore Menigheder.

Det, jeg har set af Tilstanden samme Steds, har aldrig frijset mig til intimt Bekendtskab, thi det var den døde, højstfrelste og statskirke- lige Mand, som slog en i Møde, og som jeg kendte saa godt fra Sjælland. Den har bare andre Klæder paa her i Frisirklen. Paa en enkelt Undtagelse nær har jeg set det saa levende i mit Andet: „De er af en anden Mand end vi,“ — naar jeg var sammen med Repræsentanter fra engelsk Luth. Kirke. Lad det nu være det, det er, men om man nu lægger Mærke til, naar der bliver talt paa Engelsk ved vore egne Møder, større eller mindre, og man lægger Øret til Tønen, som gaar igennem, hvad saa? Ja, lad mig fortælle, hvad en Mand frem til mig forgangen i denne Retning. „Der var,“ skriver han, „og saa engelsk paa Programmet, og nogle til at besjære den Part, og det var saamend omtrent „som Saraos syv magre Køer.“

Det har faaet mig, at naar den samme Mand talte paa Engelsk, som man var vant til at høre holde en klar, ofte skarp Tale paa Dansk, saa blev det saa underligt afbøjet, og lidt et pænt kristeligt Jørebdrag, naar det kom i engelsk Klædedragt. Mon ingen andre har lagt Mærke til Fænomenet? Der var en Gang et Sted i en af Menighederne i Midterstaterne, at jeg sad og lyttede til en engelsk Prædiken, som en af vore Præster holdt. Den var udmærket. Lige til, om Frelse og Fortællelse, om Sund og Raade. Ikke denne mærkelige, sød- lige Uklarhed, som udmærker de fleste engelske Taler, man hører. Men det mærkelige var, at der var en Mand der, som ellers var søg for at saa alt Dansk faldt ved hurtig muligt, han blev meget vred over den Prædiken. Meget fornærmet. „Det var ikke saadan, der skal de prædikes paa Engelsk,“ sagde han. „Nej, for her er det netop, at Sunden ligger begravet,“ som Ord- sproget siger. Mange, som er saa ibrige for Engelsk som Kirkeprog omkring i Menighederne har netop faaet den Ide, at engelsk Prædiken er af en noget anden Mand, er ikke saa nærgaaende og personlig som dansk, heller ikke slet saa alvorlig i sine Ord. „Borten bliver ligesom „lidt breder“, og „Stien“ lidt mere „bequem“, Taler saa „nice“, og „polite“, og upersonlig.

Nu vil maaffe en og anden sige: ja, den som skriver dette, er en af disse „Bagstrævere“ som ikke selv knap nok dog. Jeg gif ud af min Kirke en Gang for snart en god Aarstid siden, med det Løfte til Gud og mig selv: „Det skal blive sidste Gang, du skal ammøde en amerikansk Præst om at holde en Vigtrædelse over et af dine Menighedsmedlemmer.“ Da havde jeg lidt og lidt til en engelsk Tale, som er noget af det usleste, jeg har hørt, og tilmed i Strid med den simple Sandhed i Guds Ord. Siden den Tid gjorde jeg Alvor af, at sætte mig ind i Engelsk, saa jeg selv kunde besjære Kravet om Engelsk opfyldt, da jeg helst vil være klar over paa Forhaand, hvad Slags Tale der skal lade, hvor jeg har Ansvaret.

Der er et Skriftstykke, som har lydt for mit indre Øre, igen og igen, under hele dette Sprogspørgs- maals Døstelse: „Man bør adlyde Gud mere end Menneffer.“ Men in- tet Sted kraftigere, end naar det angaar Børnene og deres Oplærel- se i Herren, man nemlig ved For- bud vil tvinge alle Børn til at mod- tage dens Undervisning i Religion paa Engelsk. Der kan Amerikan- ren aldrig sætte sig ind i Jndaa- drerens Kaar. Umuligt. Jeg har faaet en hellig Pligt overfor mit Barn overgivet af den evige Gud. Jeg har faaet et helligt An- svar overfor mit Barn af den sam- me Gud: „Jeg skal undervise mit Barn om Frelsens Vej, om Guds frelsende Raade.“ Det er ogsaa min hellige Forret, givet mig af Her- ren, og her har ingen Ret til at gribe ind og forestrive mig, hvorle- des og i hvilket Sprog, jeg skal gøre det. Jeg er nødt til, at gøre det

i det Sprog, som bedst udtrykker mit Hjertes dybeste og helligste Tanker, for mit Barns evige Bels Styld. Og det bliver paa Dansk for mig, derfor har jeg arbejdet for, fra det Øjeblik jeg først holdt et af mine egne Børn i mine Arme og indtil i Dag, at de skulde forstaa deres Forældres Sprog fuldt ud, og Herren være takket, de forstaa det. „Drag dine Sko af, thi det Sted, som du staar paa, det er hellig Jord.“ Dette Ord gælder Foræl- dres Forhold til deres Børn, og i Særdeleshed naar det gælder vore Børns evige Frelse, og deres Frem- tids Bels paa Jord. Her maas jeg handle med Ansvar for den levende Gud alene, og intet Ud eller For- bud ibrænde kan være bestemmende for mig, og som alt sagt, for at opfylde min Guds Krav til mig om at undervise mit Barn om Frel- sens Sandhed, maas jeg benytte det Sprog, som bedst tolker mit Hjer- tes Tanker, thi „man bør adlyde Gud mere end Menneffer.“ Jeg kan godt se Bevægelsen til, at visse indfødte Amerikaner heldigvis langfra alle — er saa ibrige for nu at forcere Amerikaniseringen af de indvandrede og deres Børn. — De har faaet Øje paa den tyffe Fare midt iblandt os —, og saa skal vi alle skæres over samme Kam. — „Det er omtrent som Væsel skrev i sin Tid: „At rette Vaager for Smed.“ — Men Jnd- vandrerens dybe, ti Hold vanskelige Forhold til sit Barn, netop paa Grund af Sproget, — kan den indfødte Amerikaner aldrig sætte sig ind i —. Derfor er det umuligt for ham at se, hvor skæbnesvangert, hvor uluf- feligt det er for Jndvandreten, — om hans Barn bliver delvis fremmedgjort for sine Forældre, — netop paa Grund af Sproget.“ — Er man blot tilfældelig over- fladisk og ligegyldig, saa kan man jo som indvandet Menneffe prøve at lægge sit Sprog og sin Folke- ejendommelighed af, ligesom man lægger en gammel Frakke af, og saa træffe i en ny — den engelske mu- lig. — Der kan jo passende som alt sagt — nogle Maaneders Øvelse i Ferien — være tilstrækkelig for den uvildende, — som tidligere til- raadet i „Danstener“ af en Jnd- sender. — Hvor ofte, ja, ofte, har jeg tænkt paa Hønen med Hel- lingen, naar jeg saa visse Famili- er og deres Liv og Færd. — Der var Fader og Moder, danske og danstaltende, og der var Børne- stoffen, amerikansk — og engelsk- talende —, og fremmede for hin- andens Aands- og Tankeliv, paa hver sin Side af Gærdet. — Dette er ikke skrevet for i mindre Maade at latterliggøre nogen, Gud er mit Vidne, men med dyb Be- døvelse skriver jeg det, thi jeg har set mere end en Fader og Moder, med/ Taare paa Kind sige om deres voksne Børn: „Da, vi forstaaet det ikke, men vi har ingen Jndflydelse paa vore Børn, de gaar deres Vej, og vi gaar vor.“ — Og i ni af ti Tilfælde begynder Glædeligheden netop ved, at Sproget gjorde Skils- nisse — mellem Forældre og Børn. — Jeg er glad ved, at mine Børn ikke skal have den Vanfærlighed at staa med, senere hen i Livet, — men at de som søgte her, fuldt ud er hjemme saa vel i sproglig som i alle andre Henseender. — Selv om de har lært at kende og elske Gud, ved Vidnesbyrdet fra deres Forældres danske Tunge, saa kan de let og naturligt ved Brug af den engelske Bibel, være til Bel- signelse ogsaa for de engelsktalende, de færdes iblandt. — Derfor de elsker Gud og hans Ord, saa vil de ogsaa let blive hjemme i deres engelske Bibel —, og forstaa at bruge den. —

Dakland, Cal., i Aug. 1918. D. Nye Olsen.

Missionsmøde
vil blive afholdt den 27.—29. Sept. d. A. i Ebenezer Menighed, Audu- son Co., Ia. Alle er hjertelig vel- komne. Paa Menighedens Vegne. G. V. Christiansen.

Adresseforandring.
Past. A. Hofgaard, fra Ovatonna, Minn., til Skennare, N. Dak.

Danmark

Vor Bibel. („Ar. Dgbl.“ af 17. Juli) Docent, Dr. theol. Holger Mosbech har milt i et firkeltigt Ugeblad fremfat og udgivet be- grundet et Forslag, der gaar ud paa,

- 1) at Professor Buhls Overfættelse af det gamle Testamente ved Hjælp af offentlig Understøttelse udgives i en billig Folkeudgave, og
- 2) at vor autoriserede Overfættelse af det gamle Testamente underkastes en ny og grundig Revision.

Til den første Del af dette For- slag har vi kun at bemærke, at det ikke forekommer os at være en Op- gave for det offentlige at fremhjælpe andre Bibeloversættelser end den af det offentlige selv autoriserede. Men i øvrigt finder vi ingen Grund til paa Sagens nuværende Trin at drøfte dette Spørgsmaal nærmere. Den anden Del af Dr. Mosbechs Forslag derimod forekommer det os nødvendigt i træk at tage Stilling til.

Forslaget drejer sig egentlig ikke om en ny Overfættelse alene, men om en Overfættelse efter en forbedret Grundtext. Dr. Mosbech ønsker Versinddelingen med dens Lin- jeafsnit og fjernelse af Tallene sat ud i Randen. Dette mener Docent- en let at kunne opnaas, skønt det for det nye Testaments Bedkommende vilde sig, at der var en saa kraftig Modstand derimod, at det ikke kunde gennemføres undtagen i ganske enkelte Udgaver. Men Hovedsagen er for Dr. Mosbech Jndførelsen af en Forbedring af den Tekst hvorefter der oversættes. Dette skal opnaas ved at tage Hensyn til de gamle Overfættelser, der er ældre end de ældste bevarede Hænder og de gamle Testaments Tekst, og ved at tage Hensyn til de Forbedringer, som Forst- yningen har foreslaaet, i. Ets. ved Forandring af et enkelt Bogstav eller andre smaa Endringer, der sætter i Stand til at tjener Testaments Døstelse.

Dr. Mosbech mener, at disse Forbedringer ikke gaar ud over hvad der allerede er slet Jndfaldt for det nye Testaments Bedkommende gen- nem den sidste autoriserede Over- fættelse. Dr. Mosbech mener dog ikke, at disse Forbedringer skal indføres i selve Overfættelsens Tekst, men der- imod som Note under Teksten, og at saafremt dette gaar igennem, man da ogsaa vil kunne indføre i Noterne forte Oplysninger af historisk og arkæologisk Art. Paa nogle Steder skal disse Note gøre opmærksom paa, at Teksten er u- forstaaelig, i. Ets. ved 1. Mos. 49, 10 og ved Salme 110, 6—7.

Vi maas erklære os ganske uenige med Forslagsstilleren trods af den Forsigtighed og Hensyntagen, hvormed Forslaget er fremført. Dr. Mosbech har forstaaet — og heri er vi ganske enige —, at Foran- dringer og Forbedringer i en au- toriseret Overfættelse nødvendigvis maas foretages med yderste Forsigtighed, men den Udvej at fremfatte i Note, hvad man ikke ret vel tør frave fremfat i selve Teksten, synes os meget uheldig netop i en autoriseret Over- fættelse, thi Notens Rødhed, af hvad Art det end er, saar let et autoriseret Prag, som det ab- solut ikke fortjener. Note er ingen Guldkommenhed, men en Udvik- lingsmiddel i en Bibeloversættelses Tekst. Den Menighed, som kalder den autoriserede Overfættelse vor Bi- bel, har Ret til at være fri for at sæ ind i de lærdes Bekymringers og Overvejelsers Værksted og til at forde de saftlaaede Resul- tater.

Den autoriserede Overfættelse er den danske Kirkes saftlaaede Bi- beltekst. Den kan revideres efter Behov og i Overensstemmelse med de Resultater, der er bundet til efter Teologiens Arbejde. Men den kan ikke revideres paa en Tid, da det eneste, der er sikkert, er den al- mindelige Uklarhed. Gaar Dr. Mos- bechs Forslag igennem, vil det gamle Testaments Overfættelse sa- dens blive overbrøderet med Note i en Grad, der aldeles ikke kan sam-

menstilles med, hvad der allerede er slet med det nye Testaments. Det forekommer os derfor at lig- ge i Menighedens Interesse, at vor Bibel indtil videre bliver, som den er.

Studentermødet paa Nyborg Strand. Mødets Begyndelse. Ny- borg, Fredag Aften den 19. Juli. Som vort Telegram i Aftes har bragt Meddelelse om, er Studen- termødet paa Nyborg Strand be- gyndt. Over 500 Deltagere er slet- net hid fra alle Landets Kanter, de fleste med Toget, men dog ikke saa pr. Cykle. Naar Vejret er godt, hvad er da herligere end at an- vende de unge Kræfter i Guds frie Natur, maaffe i Selskab med glæ- de Kammerater, der skal samme Vej og ogsaa dybest set har samme Maal. En vaad Trøje har de fleste Cyk- liser vist faaet i Gaar Formiddags, og de, der som tidligst til Mødet, saa med Bekymring om mod de tun- ge Skyer. Men Skyerne trak for- inden Mødet begyndte, og siden i Gaar Eftermiddags har der været høj Sol over Nyborg Strand. Der har i det hele taget været høj Sol over Mødets Begyndelse. Det er som det store Deltagerantal — der har aldrig været saa mange før — har givet Mødets Begyn- delse et særligt Højtryk. Det gælder Grund til at tro, at der er noget, som gaar frem i vor Ungdom, ikke mindst blandt Studenterne. De unge søger Gud; derfor møder de frem.

De Toner, Pastor Hans Koch anslag ved det indledende Møde i Aftes, var derfor egnede til at glæ- de Genlyd i mange Hjertes. De unge maatte forstaa, at en ny Tid er ved at rinde op, en religiøs Forny- else og Genrejsnings Tid for vort Folk. De unge ved, at det er dem, der skal bære det nye frem; derfor kommer de til Nyborg Strand.

Mange Mødedeltagere har maaffe ikke tænkt saa meget over dette, men er blot kommet hertil, fordi de trængte til at saa noget fra Gud. I dem har Pastor Johs. Karjen, Højnsvig, i Dag ved For- middagsmødet haft en iørig lytten- de Skare, da han talte over Emnet:

„Hvordan vinder vi vor Bibel?“ Vor Bibel vinder vi, naar vi virke- lig søler Trang dertil og længsel derefter. Lyngdepunktet maas mere lægges i Hjertene, som længes, end i selve Bibelordet. Guds Mejerstik viser sig maaffe ikke saa meget ved at stabe en Bibel, der bringer Svær paa alt, som ved at stabe Sjæle, der trængte til den. — Vor Bibel vinder vi da ved stadig at holde Rengjælden efter den levende, ved stadig at arbejde med den, og væk- sig ved at gaa Lydighedsens Vej, ved at høje os i fuld Lydighed un- der det, vi har erkendt af Bibelen, hvis Skrifter bedømmes, efter som de er baaret af den Mand, som Gud ogsaa har givet os Del i, og hvis Sandhed ses af den Overensstem- melse, der er mellem det, vi træn- ger til, og det, Gud giver os i Bi- belen. Endelig maas den, der vil vinde sin Bibel, afstaa fra enhver Sund, og han maas være udholdende i Bønnen.

Den paafølgende Forhandling, hvori mange Talere deltog, bragte bl. a. mange praktiske Anvisninger den 19. April 1677 hans Al- ders 59 Aar forberet en glæde- lig Opstandelse til det evige Liv.“

De fundne Genstande opbevares i et lille Museum, som Arkitekten har indrettet i Klosterløjen. **Al een Bygkærne.** Gaardejer J. B. Hansen i Valfendrup ved Hørlev har for nogen Tid siden mejet ca. 10 Skæpper Land 2 rader Vinter- byg. Han ventte, at det skal give over 20 Tdr. Disse 20 Tdr. er Ud- byttet af en eneste Skærne, fortæller „Zors Amtst.“ For 4 Aar siden fandt J. B. Hansen flere store 2- rader byg i sin 6-raded Vinter- byg. Straaene med Årene var alle fra en Skærne. J. B. Hansen opbe- varede Årene og saade Skærnerne om Efteråret i sin Have. I Øbet af 4 Aar har han saa avlet saa meget, at han sidste Efteraar kunde tilfå 10 Skæpper foruden 2 Skæpper, som hans Svigerfar fik. Det er vist temmelig enestaaende at se 2-raded Vinterbyg her i Landet, hvis der i det hele taget findes faa- dant andre Steder. J. B. Hansen er budt 100 Kr. pr. Td., men agter ikke at sælge.

de Møde og dette; det var denne Guds Gave vi søgte efter. Denne Gave, som dækker en tilfidebevarende Trang, er Jesus Kristus og det, han ved sit Liv og sin Død har virket for at frelse Menneffer og ind- vi dem til sin Tjeneste. Gaven modta- ges kun ved Tro; derfor vi kunde vinde den alene ved Bøn og Kamp, havde Gud kunnet spare sin enbaar- ne Søn. Men ingen kan kæmpe sig til Guds Gave; thi den er jo netop en Gave, og Gud skænker den til enhver, som giver sig over til ham i stille Tro, uafhængig af hvem og hvordan han ellers er. — Dette fører til mange Opgaver. Gud har Brug for os; men kun paa en ganske bestemt Maade. Ikke saaledes, at vi skal stride for Gud og gøre de og de bestemte Ting, men saaledes, at Gud selv rider gennem os. Det skal ikke mere være os, som lever, men Kristus, som lever i os.

Pastor Frijs aandsbaarne Tale kan ikke gengives som den skulde. Vi maas nøjes med at sige, at den er gaaet alle Tilhørerne til Hjertet. Dagen i Dag er sluttet med Sang paa Strandbredden. Tonerne af „Mægtigt Kriste“, den gribeende Symme fra Trediveaarskrigens Dage, er det sidste, der lyder i den stille Aften. Den er Mødets Aften- bøn. — A. W. i Ar. Dgbl.

„Det unge Danmark.“ En Række gode Møder. Landsforeningen „Det unge Danmark“ har i den sidste Tid med Held fortalt sin Som- merkampagne med en Række Møder paa forskellige Steder i Landet. Søndag den 21. Juli afholdtes saa- ledes et overordentlig vellykket Møde paa Stamningsbanken, hvor ca. 1500 Menneffer med stor Interesse lyttede til, hvad de unge Studen- ter havde at sige. Folketingsmand Rasmussen rettede efter Mødet paa Foramlingsens Vegne en Tak til Bevægelsens Repræsentanter.

Desuden afholdtes den 26. Juli et Møde i Baimdrup, hvor Foral- ter Olefen talte om Folketanken, Formanden, jud. polit. Kraft om Rigstanken, og Sekretæren, jud. theol. Bindlev om Gudstanken. Dette Møde, der havde samlet snapt paa mange Tilhørere som Skam- lingsbankemødet, fik et ikke min- dre godt Forløb. Fra først til sidst var der den bedst tænkelige Føling mellem Talere og Tilhørere.

Endelig afholdtes Søndag 28. Ju- li to Møder, det ene i Svendsborg, det andet i Tostum Bakker i Jyl- land.

Gravfund i Ribe. Ved Udgrav- ningerne i Sct. Catharina Kirke i Ribe er der i Følge „Ribe Stiftst.“ fundet en Grav i Kirken indvæn- lige Hjørne. I Graven fandtes Ske- letter, en meget velbevaret gejstlig Sæbe af brunt Løst samt Gaar med Haarslemning.

Ved Udgravning af Fundamen- tet til en af de fydsitlige Kiler fandt man paa en anden Grav. I den sammenfundne Riste fandtes Levnninger af et Messingkrucifix samt en Messingplade med følgen- de Jndskrift:

„Der under uiler erlig og vel- agte nu salige Ruds Christen Hans Jensen velsornemme Vorger og Sand- delsmænd i Ribe som hensov i Her- ren den 19. April 1677 hans Al- ders 59 Aar forberet en glæde- lig Opstandelse til det evige Liv.“

De fundne Genstande opbevares i et lille Museum, som Arkitekten har indrettet i Klosterløjen.

Det blå Bånd vedtog paa sit Aarsmøde i Odense følgende Resolu- tion: „Det Aarsmøde slutted sig til det Program, som blev vedtaget paa Afholdskongressen i Fredericia den 20. September 1915, og da Af- holdslagets Maal; „Rent Bånd for Husdrikt“ ikke kan opnaas uden Lov- givningsmagtens Medvirkning, samt da en saadan Lovgivning ikke kan til- raades, før den langt overvejende Del af det danske Folk ønsker dette, udtaler Aarsmødet Nødvendigheden af, at Afholdsarbejdet i alle „Blaa Bånd“s Afdelinger Landet over fortrinvis bør søges fremtrent hen- imod, at det danske Folk saa hurtigt som muligt maas blive oplyst om Nødvendigheden af at forlange For- bud mod Fabrication, Salg og Ud- stankning af stærke Drikke som Ny- delsesmidler.

Gedelskabet. Repræsentantsmødet. Det danske Gedelskabet afholdt for- leden sit aarlige Repræsentantskabs- møde i Viborg. Bestyrelsens For- mand, Højfagemejer Lütichau, af- lagde Beretning, af hvilken det fremgik, at Aaret havde været godt for Selskabet, hvis Virksomhed li- gesom alt andet havde været præ- get af Krigen. Medlemsantallet var ved Udgangen af 1917 9097. Sel- skabet ejede 28 Plantager og havde Tilflugt med 2219 Plantager. Regn- skabet viste en Jndtægt paa 1,183,- 541 Kr. og en Udgift paa 944,902 Kr. Beretning og Regnskab god- kendtes. Derefter fremlagdes Bud- gettet for 1918, der ligeledes god- kendtes.

Den Kommitterede, C. Dalgas, oplæste i Tilføjning til Forman- dens Oplysninger Gedelskabetets Forslag til Landbrugsministeriet om Anvendelse af de ekstraordinære Be- villinger til Foranstaltninger ved- rørende Afhjælpningen af Arbejds- løsheden. Ministeren havde allerede mundtlig meddelt, at han kunde søl- ge Forslaget.

Stor Brand i Horsens. Ved Et- tiden Natten mellem 25. og 26. Ju- li blev Aarhus Brandvæsen alar- meret af Brandinspektøren i Hor- sens, der meddelte, at Horsens Træ- lasthandels Lager stod i Flamme og ammode om Assistance. Aarhus Brandvæsen Motorsproje blev siraft sendt af Sted ad Lan- devejen med en Besætning paa 10 Mand. Hoorledes Branden er op- staaet, vides ikke, og man havde ved Redaktionens Slutning ikke nogen Overigt over Brandens Om- faang.

Fra Horsens meddeles ved Gal- totiden, at Branden spandt over et Areal paa flere Tdr. Land, der er fuldt optaget af Sommerstaber. Kampebaalet lyser over hele By- en og Omegnen, og det lokale Brandvæsen staar fuldtændig magt- tesløs. Trælasthandels Kontor- bygning er allerede nedbrændt.

Dødsfald. Stationsforstander Chr. Kihle ved Horsens—Tørring og Horsens—Bryrup—Banerne er af- gaaet ved Døden efter et længere Sygeleje, 60 Aar gl.

—Murermejer Alfred Peterfen i Aarhus er i en Alder af omtrent 60 Aar pludselig afgaaet ved Dø- den, ramt af et Hjerteslag. Den af- døde, der var en dugtig Haandvær- ker og kendt og anset Mand, had- de beklædt en Række Tilfidsøver og var bl. a. Medlem af Bestyrel- sen for Spare- og Raamestøben.

Stor Erstatning til en Dreng. Randers, 6. Juli. For nogen Tid si- den blev en Dreng her i Byen vaarført af en Arbejdsvoagn tilhøren- de en Entreprenør i Randers. Dreng- en fik som følge af Paakørslen et slet Liv, og nu er Entreprenøren under Retten bleven dømt til at betale ham 5300 Kr. i Erstatning. Han vil appellere.

Enn faldte Børnene ud ad Nuvæ- vinduet. Ved Rødbotogets Afgang forleden fra Maribo opdagede en Dame, efter at Toget var kommen i Gang, at hun var kommen i forfæret Tog sammen med sine to Børn. Res- solut faldte hun Børnene ud gen- nem Nuvævinduet og sprang selv bag- efter. De trillede alle nogle Gange rundt paa Perronen, men tog ingen Skade.

Det danske Folk søgte efter. Denne Gave, som dækker en tilfidebevarende Trang, er Jesus Kristus og det, han ved sit Liv og sin Død har virket for at frelse Menneffer og ind- vi dem til sin Tjeneste. Gaven modta- ges kun ved Tro; derfor vi kunde vinde den alene ved Bøn og Kamp, havde Gud kunnet spare sin enbaar- ne Søn. Men ingen kan kæmpe sig til Guds Gave; thi den er jo netop en Gave, og Gud skænker den til enhver, som giver sig over til ham i stille Tro, uafhængig af hvem og hvordan han ellers er. — Dette fører til mange Opgaver. Gud har Brug for os; men kun paa en ganske bestemt Maade. Ikke saaledes, at vi skal stride for Gud og gøre de og de bestemte Ting, men saaledes, at Gud selv rider gennem os. Det skal ikke mere være os, som lever, men Kristus, som lever i os.